

Таърихи Пинҳонии Ояти Чил — Рақами Ҳашт

Кӯҳ

Jeff Pippenger

2026-04-05

Барои Петрус Кӯҳи Тағйири Сурати Масеҳ миёни Паниум ва салиб воқеъ шуд, ва дар хатти дигар, Петрус миёни таъмиди Масеҳ дар оғози хизмати Ё ва каме пас аз вуруди зафармандона дар анҷоми хизмати Ё қарор дорад. Он се аломати роҳ — таъмид, кӯҳ ва анҷоми вуруди зафармандона — бо он се боре ишора шудаанд, ки Падари Осмонӣ сухан гуфт. Бори сеюм, дар Юҳанно 12, замоне аст, ки юнониён Исоро мечустанд. Таъмид 9/11 аст; кӯҳ дар таърихи Паниум то қонуни якшанбеи ояти шонздаҳум аст. Барои Петрус ин Паниум буд, сипас кӯҳ то анҷоми вуруди зафармандона, ки каме пеш аз он буд, ки Масеҳ бори дуум ҷалол ёбад.

Акнун ҷони Ман ба изтироб омадааст; ва чӣ гӯям? Эй Падар, Маро аз ин соат раҳой деҳ; аммо барои ҳамин Ман ба ин соат омадам. Эй Падар, исми Худро ҷалол деҳ. Пас овозе аз осмон омад, ки мегуфт: «Ҳам онро ҷалол додаам, ва боз ҷалол хоҳам дод». Бинобар ин, мардум, ки дар он ҷо истода буданд ва онро шуниданд, мегуфтанд, ки раъд зад; дигарон мегуфтанд: «Фариштае бо Ё сухан гуфт». Исо дар ҷавоб гуфт: «Ин овоз на барои Ман омад, балки барои шумо. Акнун довари ин ҷаҳон аст; акнун мири ин ҷаҳон берун андохта хоҳад шуд. Ва Ман, агар аз замин боло бардошта шавам, ҳамаро назди Худ хоҳам кашид». Ё инро гуфт, ишора намуда ба он ки ба чӣ гуна марг хоҳад мурд. Юҳанно 12:27–33.

Хате, ки бо Ибодатиён боби бисту се ва мавсими Панतिकост ихота шудааст, нишонаи оғозиеро дорад, ки аз се қадам иборат буда, аз паси он панҷ рӯз меояд, ва нишонаи анҷоме низ дорад, ки айнаи ҳамон хусусиятхоро дорост. Дар миёни он нишонаҳо, сӣ рӯз давраи қоҳинонро ифода мекунад, ки дар иди карнайҳо ба анҷом мерасад. Иди карнайҳо, суъуди Масеҳ баъд аз чиҳил рӯз таълим додани шогирдонаш рӯ ба рӯ пас аз эҳёи Ё, ва рӯзи каффора се қадами анҷоми хатро дар Ибодатиён боби бисту се ифода мекунад. Аз паси он се қадам панҷ рӯз меояд, ҳам то Панतिकост ва ҳам то иди Хаймаҳо. Бори сеюм, ки Падари Осмонӣ сухан гуфт, андаке пеш аз он буд, ки юнониён, ки намояндаи онҳоянд, ки дар қонуни якшанбе аз Бобил даъват карда мешаванд, дар ҷустуҷӯи дидор бо Исо буданд. Андаке пеш аз қонуни якшанбе, Исо боло бардошта шудани парчамро бар салиб муайян месозад. Замин дар 9/11 бо ҷалоли Ё мунаввар гардид ва дар қонуни якшанбе боз мунаввар мегардад.

Қайсарияи Филиппӣ, ки Панюм аст, соати сеюм мебошад; ва Қайсарияи Маритима соати нӯҳуми салиб аст, ҳангоме ки даъват ба берун омадан аз Бобил садо медиҳад. Пеш аз салиб, ҳангоми будан дар таърихи нубуввати Панюм, Петрус бар кӯҳ аст, вале ҳанӯз пеш аз анҷоми вуруди зафармандона. Панюм то салиби ояти шонздаҳум идома меёбад. Петрус дар Панюм каме пеш аз таърихи сеқадамаи иди карнаҳои Левиён бисту сеюм — сууд ва кафорат

— қарор дорад. Петрус дар сй рӯзи дастури махсуси коҳин аст.

Шимъун дар Пониум Петрус мегардад, ва пеш аз вуруди зафармандона бар кӯх як қадам дорад. Вуруди зафармандона масали даҳ бокираро тасвир мекунад. Танҳо панҷ нафар ба никоҳ дохил мешаванд, ва панҷ рӯзе, ки миёни нишонаи сегона ва Панतिकост аст, оғози вуруди зафармандона мебошад. Он аз иди карнайҳо оғоз меёбад, аммо он нишона аз як таркиби се нишона иборат аст. Ҳамчун як нишонаи ягона, онҳо ҳамла бар Нашвилло бо иди карнайҳо муайян мекунад. Паёми Нидои Нимашаб нав тасдиқ хоҳад шуд, ва роҳпаймоии панҷ бокираи доно раванде оғоз мекунад, ки ба марг, дафн ва эҳёи салиб, яъне қонуни якшанбе, мебарад.

Петрус дар Паниум қарор дорад, ҳангоме ки ӯ пешгӯии тӯбҳои оташи Нашвилло ислоҳ мекунад, ва пеш аз он ки иди карнайҳо ҳангоми ба иҷро расидани он пешгӯӣ садо диҳад. Ӯ аз рӯи зарурати нубуввати бояд нахуст ба кӯх биарад, зеро кӯх пеш аз вуруди зафармандона буд. Пеш аз он ки Иброҳим ба кӯх биарад, номи ӯ иваз карда шуд, ва номи Петрус низ дар Паниум, пеш аз он ки ӯ ба кӯх биарад, иваз карда шуд. Кӯх озмоиши Петрус аст пеш аз он ки пешгӯии тӯбҳои оташи Нашвилл ба иҷро расад. Ба иҷро расидан озмоиши сеюм ва ҳалқунанда аст, ки дар он ҳислат ё ҳамчун шодӣ ва ё ҳамчун шарм зоҳир мегардад.

Хати соли 457 то милод миёни Рафия ва Паниум ба анҷом мерасад; аҳди боби ҳабдаҳуми Ҳастӣ бо Рафия мувофиқат мекунад, ва аҳди боби шонздаҳуми Матто 16 бо Паниум мувофиқат мекунад. Аз Паниум, Петрус ба кӯх меравад, чунон ки Иброҳим ба қурбонии Исҳоқ рафта буд. Кӯҳи хати Петрус бо кӯҳи замони Иброҳим мувофиқат мекунад.

Нишонаи роҳи Иброҳим аз се рӯз иборат буд. Ҳангоми вуруди тантанавӣ, ду шогирд фиристода шуданд, то ҳареро биёранд, ки Масеҳро бардорад; ва дар қатори Иброҳим, сафари серӯзаи ӯ бо интиҳоби ду хизматгор ва ҳаре оғоз меёбад, то ҳезумро барои қурбонии Исҳоқ барад. Сафари ҳаштрӯза ё шашрӯзаи Петрус ба кӯх, барои Иброҳим се рӯз буд. Петрус дар Паниум пеш аз кӯх ва пеш аз кушода шудани ҳар аст, ки оғози вуруд ба Ерусалим мебошад, ва ҳамин ҷоест, ки се рӯзи Иброҳим оғоз ёфт. Дар вуруди тантанавӣ Масеҳ бар Кӯҳи Зайтун истод ва бар Ерусалим гирифт; ҳамин тавр анҷоми муносибати аҳдӣ миёни Худо ва Исроили қадимаи айнӣ нишон дода шуд. Кӯҳи Петрус пеш аз вуруди тантанавӣ аст; кӯҳи Масеҳ дар ҷараёни вуруди тантанавӣ аст; ва кӯҳи Иброҳим дар анҷоми вуруд аст.

Соли 2026 интиҳоботи миёнамӯҳлат аст, вақте ки соли дусад панҷоҳуми подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас ҳукмронии пурҷалоли худро ҷашн мегирад. Он ҷашн, ҳамчун як нуқтаи миёнаи нубуввати, бо Антиохуси Бузург дар соли 207 то милод мутобиқат мекунад, яъне нуқтаи миёна байни Рафия ва Паниум, ки анҷоми дусад панҷоҳ солро аз соли 457 то милод нишон медиҳад.

Вақте ки мо он чор силсиларо, ки аз боби ёздаҳ то боби бисту ду иборатанд ва то ба имрӯз кушода шудаанд, баррасӣ мекунем, (шояд намунаҳои дигаре низ ҳастанд) акнун мо он бобҳоро дар китоби «Орзуи Аҳрор» мавриди назар қарор медиҳем. Боби ёздаҳум «Таъмид»

аст, ва боби бисту дуом «Зиндонӣ шудан ва марги Яҳё» мебошад. Яҳё дар оғоз ва анҷом қарор дорад, ва боби ҳабаҳум, ки боби миёна аст, «Никӯдимус» мебошад.

«Никӯдимус назди Худованд омада буд, то гумон карда, бо Ё ба баҳс дарояд, аммо Исо усулҳои асосии ҳақиқатро ошкор сохт. Ё ба Никӯдимус гуфт: На дониши назариявӣ он чизест, ки ту бештар ба он ниёз дорӣ, балки эҳёи рӯҳонӣ. Ту на ба он ниёз дорӣ, ки кунҷовиат қонё гардад, балки ба он ки дили нав ёбӣ. Ту бояд ҳаёти нави аз боло омадари қабул намоӣ, пеш аз он ки битавонӣ чизҳои осмониро дарк кунӣ. То вақте ки ин тағйирот ба амал наояд ва ҳама чизро нав насозад, барои ту аз он ки бо Ман дар бораи қудрати Ман ё рисолати Ман баҳс кунӣ, ҳеҷ нафъи наҷотбахше нахоҳад буд.»

«Никӯдимус мавъизаи Яҳёи Таъмиддихандаро дар бораи тавба ва таъмид шунида буд, ки мардумро ба Сӯи Он Яке ишора мекард, ки бо Рӯҳулқудс таъмид хоҳад дод. Худи ӯ низ эҳсос карда буд, ки дар миёни яҳудиён норасоии рӯҳоният вучуд дорад ва онҳо, ба андозаи зиёд, зери нуфузи таассуб ва ҳирси дунявӣ қарор доранд. Ё умед дошт, ки бо омадани Масеҳ вазъи чизҳо беҳтар хоҳад шуд. Аммо паёми дили инсонро коғтуковкунандаи Таъмиддиханда натавонист дар ӯ эътиқод ба гуноҳро ба вучуд оварад. Ё фарисии саҳтгир буд ва аз аъмоли неки худ ифтихор мекард. Ё барои хайрхоҳӣ ва саховатмандии худ дар дастгирии хизмати маъбад бисёр мӯхтарам шумурда мешуд ва худро аз илтифоти Худо дар амон меҳисобид. Ё аз фикри салтанате ба ҳаросафтод, ки барои ӯ, дар ҳолати кунунии худ, аз ҳад пок буд, то онро бубинад». Орзуи Асоҳо, 171.

Нуқтаи миёна дар «Орзуи асрҳо» дар шахсияти Никодимус дида мешавад, ки ӯ даъвати охири ба Адвентизмро дар хати мӯҳр задани саду чихилу чаҳор ҳазор намояндагӣ мекунад. Ё як табақари намояндагӣ мекунад, ки паёми пешгоми Масеҳро шуниданд, аммо аз ҳолати Лаодикияи худ беҳабар буданд.

«Дар мусоҳиба бо Никӯдимус, Исо нақшаи наҷот ва рисолати Худо ба чаҳон ошкор сохт. Дар ҳеҷ яке аз нутқҳои баъдии Худ Ё кори лозимаро, ки бояд дар дилҳои ҳамаи онҳое ба амал оварда шавад, ки Подшоҳии Осмонро ба мерос хоҳанд гирифт, ба ин андоза пурра ва қадам ба қадам баён накардааст. Дар ибтидои хизматгузори Худ Ё ҳақиқатро ба як узви Шӯрои Синедриён, ба он зеҳне, ки бештар аз ҳама қобили қабул буд, ва ба як муаллими таъйиншудаи халқ кушод. Аммо пешвоёни Исроил нурро истиқбол накарданд. Никӯдимус ҳақиқатро дар дили худ пинҳон дошт, ва дар давоми се сол самари зоҳирӣ андаке ба назар мерасид». The Desire of Ages, 176.

Паёми Яҳё ва таъмиди Масеҳ аз ҷониби ӯ паёми фариштаи аввалро дар бораи тарсидан аз Худо намояндагӣ мекарданд. Паёми Яҳё паёми Лаодикия дар бораи сафедшавӣ ба василаи имон буд, ва он паём ҳангоми таъмиди Масеҳ қувват ёфт; ҳамон тавре ки паёми Ҷоунс ва Ваггонер паём ба Лаодикия дар соли 1888 буд. Таъмиди Масеҳ ва соли 1888 ба таври пешнамуд омадани паём ба Лаодикияро дар 9/11 ифода мекарданд, ки он дар миёнаи фосилаи байни Рафия ва Паниум ба анҷом мерасад.

Никодим маънои «ғалабаи мардум»-ро дорад, ва сафедшавӣ ба воситаи имон ҳамон паёми мӯҳркунанда аст, ки бо паёми Яҳё омад, дар таъмид қувват ёфт ва бо мулоқоти шабонаи

Никодим бо Масеҳ муайян гардид. Боби бисту дувум марги Яхёро тавсиф мекунад, ки дар натиҷаи он шогирдонаш нишонро, ки боло бардошта хоҳад шуд ва ҳамаи одамонро ба сӯи Худ хоҳад кашид, шинохтанд. Таъмид ҳам 9/11 буд ва ҳам аз 18 июли соли 2020 то 31 декабри соли 2023, зеро таъмид маргро (2020), дафнро (сеюним рӯз) ва эҳёро (31 декабри соли 2023) тасвир мекунад. Сипас мулоқоти нисфишабӣ меояд, ки дар он ғалабаи мардум ҳамчун аз нав таваллуд ёфтанд, аз кӯрии Лоудикия ба сӯи биниши бисту-бисти як филаделфиягӣ, нишон дода мешавад. Сипас аъмоли Масеҳ ҳамчун боло бардоштани нишона баён карда мешаванд.

Барои Иброҳим аъмоли Масеҳ дар хатти Юҳанно бо қурбонии Исҳок мувофиқат мекунад. Барои Петрус ин хат дар Қайсария назди баҳр, Қайсарияи Маритима, дар соати нӯҳум ба анҷом мерасад, ки дар он ҷо салиб ҳамаи одамонро ба ғалабаи сафедшавӣ ба воситаи имон даъват мекунад, ки ин паёми фариштаи сеюм аст. Паёми фариштаи сеюм паёми воӣи сеюми Ислон аст, ки дар 9/11, дар нахустин рӯёруи Билъом бо хари Ислон, фаро расид; сипас дучандшавии зарбаҳо бар зидди замини чалолёфтаи айнӣ дар 7 октябри соли 2023; ва баъд зарбаи дуюм дар Нэшвилл, ҳангоме ки Билъом хари Ислонро аз миёни тоқзорҳои замини чалолёфтаи қадимаи айнӣ ва муосири рӯҳонӣ роҳнамоӣ мекунад. Зарбаи сеюм заминларзаи қонуни наздикояндаи якшанбе мебошад. Дар он ҷо Исҳок тақдир карда мешавад; дар он ҷо шогирдони Юҳанно, ки рамзи анбӯҳи бузурганд, ки ба онҳо ҷомаҳои сафеди шаҳодат дода мешаванд, аъмоли байрақро шуниданд ва диданд. Нуктаҳои миёнаи Ҳастӣ, Матто ва «Орзуи асрҳо» муҳригузори яқсаду ҷиҳилу ҷаҳол ҳазор ва даъват шудани халқҳои ғайрияҳудиرو муайян мекунанд.

Шарҳе ки Масеҳ ба Никӯдимус дод, аз амали бод буд, ҳарчанд амали он дида намешавад.

«Никӯдимус ҳанӯз дар ҳайрат буд, ва Исо барои равшан сохтани маънои суханони Худ бодро мисол овард: “Бод ба ҳар ҷо, ки хоҳад, мевазад, ва ту овози онро мешунавӣ, аммо намедонӣ, ки аз кучо меояд ва ба кучо меравад; ҳамчунин ҳар касе ки аз Рӯҳ таваллуд ёфтааст.”»

«Шамол дар миёни шоҳаҳои дарахтон шунда мешавад ва барғҳо ва гулҳоро ба хишир-хишир меорад; аммо худ ноаён аст, ва ҳеҷ кас намедонад, ки аз кучо меояд ва ба кучо меравад. Ҳамин тавр аст амали Рӯҳулқудс бар дил. Онро бештар аз ҳаракатҳои шамол шарҳ додан мумкин нест. Шаҳс шояд натавонад вақти дақиқ ё ҷойи дақиқро бигӯяд, ё ҳамаи ҳолатҳоро дар ҷараёни тавба пайгирӣ намояд; вале ин исбот намекунад, ки ӯ тавба накардааст. Бо воситае, ки мисли шамол ноаён аст, Масеҳ пайваستا бар дил амал мекунад. Оҳиста-оҳиста, шояд барои қабулқунанда ноогоҳона, таъсироте ба вучуд меоянд, ки майл доранд ҷонро ба сӯи Масеҳ ҷалб намоянд. Инҳо метавонанд тавассути тааммул дар бораи Ӯ, тавассути хондани Навиштаҳо, ё тавассути шунидани калом аз воизи зинда қабул карда шаванд. Ногоҳ, чун Рӯҳ бо даъвати мустақимтар меояд, ҷон худро бо шодмонӣ ба Исо таслим мекунад. Бисёриҳо инро тавбаи ногаҳонӣ меноманд; аммо он натиҷаи дилҷӯии тӯлонии Рӯҳи Худост,—раванди сабуруна ва давомдор.»

«Ҳарчанд бод худ ноаён аст, вай натиҷаҳое ба вучуд меоварад, ки дида ва эҳсос карда мешаванд. Ҳамин тавр, амали Рӯҳ бар ҷон дар ҳар як амали касе ошкор хоҳад шуд, ки

кудрати начотбахши онро эҳсос кардааст. Вақте ки Рӯҳи Худо дили касро соҳиб мешавад, он зиндагиро дигаргун месозад. Андешаҳои гуноҳолуд дур андохта мешаванд, аъмоли бад рад карда мешаванд; муҳаббат, фурутанӣ ва осоиштагӣ чойи хашм, ҳасад ва низоъро мегиранд. Шодӣ чойи ғамгиниро мегирад, ва чехра нури осмонро инъикос мекунад. Ҳеч кас дастеро, ки бори гаронро мебардорад, намебинад, ва нуруро, ки аз саҳнҳои боло нозил мешавад, мушоҳида намекунад. Баракат он гоҳ меояд, ки чон ба воситаи имон худро ба Худо таслим месозад. Он гоҳ ҳамон қуввае, ки ҳеч чашми инсонӣ онро дида наметавонад, мавҷуди наво ба сурати Худо меофарад». The Desire of Ages, 172, 173.

Дар 11/9 борони охирин оғоз кард, ки пошидан гирад. Дар 11/9 Ислон, ки дар нубуввати Китоби Муқаддас ҳамчун «боди шарқӣ» муаррифӣ шудааст, фаро расид, дар ҳоле ки мӯҳрғузори як саду чиҳилу чор ҳазор оғоз ёфт. Борони охирин, ки паёмиест муаррифишуда ҳамчун «равғани тиллоӣ», ки аз ду кубури тиллоии Закарё нозил мешавад, даъвати Адвентистони рӯзи ҳафтуми Лоудикияро ба тавба оғоз кард. Боди Рӯҳулқудс кори худро оғоз намуд, то ҳамаи чизҳои навишташударо таълим диҳад ва паёми роҳҳои кӯҳани Ирмиёро ба қор барад, то ба дилҳои Лоудикийи кӯр сухан гӯяд. Кори Рӯҳулқудс, ки ба Никӯдимус нишон дода шудааст, ба таври муфассалтар тавзеҳ медиҳад, он «қадам ба қадам», «қореро, ки бояд дар дилҳои ҳамаи онҳое ба анҷом расонида шавад, ки вориси Подшоҳии Осмон хоҳанд шуд». Ин раванд аз ҷониби Масеҳ ба қори бод монанд карда шудааст, ва ин раванд дар давраи «боди шарқӣ», ки дар 11/9 фаро расид, руҳ медиҳад. Ишаё ба ҳамин давра низ бо истилоҳи боди саҳт ишора мекунад.

Дар андоза, вақте ки он мерӯяд, Ту бо он баҳс хоҳӣ кард; Ё боди саҳти Худро дар рӯзи боди шарқӣ бозмедорад. Пас, ба ҳамин васила гуноҳи Яъқуб пок карда хоҳад шуд; ва тамоми самари ин ҳамон аст, ки гуноҳи ӯ бардошта шавад; вақте ки ӯ ҳамаи сангҳои қурбонгоҳро мисли сангҳои оҳаке, ки пора-пора кӯфта шудаанд, мегардонад, бешаҳои муқаддас ва бутҳо дигар барпо нахоҳанд монд. Ишаё 27:8, 9.

Ҳамаи анбиё дар айёми охир бо якдигар мувофиқат мекунанд, ва «боди саҳт»-и Ишаё ҳамон бодҳои фитнаи Юҳанно аст, ки ҳангоми мӯҳрғузори саду чилу чаҳор ҳазор нигоҳ дошта мешаванд. Боди саҳти Ишаё ҳамон боди шарқист, ки дар шаҳодати Ишаё «боздошта» шудааст ва дар шаҳодати Юҳанно низ нигоҳ дошта мешавад. Бодҳои фитнаи Юҳанно то замоне нигоҳ дошта мешаванд, ки қавми Худо мӯҳр гардонда шаванд, ва боди шарқии Ишаё ҳамчун даврае муайян карда мешавад, ки дар он «гуноҳи Яъқуб» «каффора карда мешавад». Калимаи ибрии «каффора карда мешавад» маънои кафорат ёфтаниро дорад. Мӯҳрғузори Юҳанно ҳамон чизест, ки дар боби нӯҳуми Ҳизқиёл омадааст, ва ҳамон аст, ки каффора шудани гуноҳи Яъқуб мебошад. Фариштае, ки аз миёни Уршалим мегузарад ва бар пешонии касоне, ки оху нола мекунанд, аломат мегузорад, ҳамон фариштаест, ки аз «шарқ» боло меояд.

Ва баъд аз ин чизҳо чор фариштаро дидам, ки бар чор қунҷи замин истода буданд ва чор боди заминро нигоҳ медоштанд, то бод бар замин, на бар баҳр ва на бар ҳеч дарахте навазад. Ва фариштаи дигареро дидам, ки аз ҷониби шарқ боло меомад ва мӯҳри Худои

зиндаро дошт; ва ӯ бо овози баланд ба он чор фаришта, ки ба онҳо дода шуда буд ба замин ва баҳр осеб расонанд, нидо карда, гуфт: «Ба замин ва ба баҳр ва ба дарахтон осеб нарасонед, то вақте ки мо бандагони Худои худро бар пешониҳошон мӯҳр занем». Ваҳй 7:1–3.

Фаришта Масеҳ аст, ва ӯ дар поёни чиҳил рӯзи таълим додани шогирдон рӯ ба рӯ, дар мавсими Панतिकост, сууд кард; ва ӯ дар иди карнайҳо, дар Левизабон бисту се, дар поёни сӣ рӯзи таълими рӯ ба рӯ бо коҳиноне, ки бо рақами сӣ муаррифӣ мешаванд, сууд мекунад.

Соли 2026 интиҳоботи миёнамуҳлат аст, ва ин интиҳобот аллакай ҳамчун аломатҳои роҳи нубувватӣ тасдиқ гардидааст. Агар демократҳо интиҳоботи соли 2020-ро надуздида буданд, Трамп муаммои Румро иҷро намекард. Муаммои Рум он аст, ки он ҳаштум аст ва аз он ҳафт мебошад. Ин муаммо Трампро ҳамчун намояндаи сурати ҳайвон муайян мекунад, ки ҳамеша ҳаштум бармеояд, вале аз он ҳафт мебошад. Дар Дониёл 7, се шоҳи даҳ шоҳи Руми бутпараст мебоист бардошта мешуданд, то шоҳи хурд боло ояд. Дар он ҷо Руми папавӣ ҳамчун ҳаштумин дар миёни ҳафт шоҳи дигар баромад, аммо он аз Руми бутпараст пайдо гардид, зеро мебоист аз он ҳафт бошад. Дар Дониёл 8 империяи Модо-Форс бо ду шоҳ намояндагӣ шуда буд, сипас Юнон як шоҳи ягона буд, ки чун шикаста шуд, чор шоҳ ба вучуд овард; бинобар ин, пеш аз он ки Рум бирасад, ҳафт шоҳ вучуд доранд, ва шоҳи хурди Рум ҳаштум аст. Шоҳидони дигари ин воқеият низ ҳастанд, ки Рум ҳамеша ҳаштум бармеояд ва аз он ҳафт мебошад, аммо нуқтаи асосии истиноди ин муаммо боби ҳабдахуми Ваҳй аст.

Ва ин аст ақле ки ҳикмат дорад. Он ҳафт сар ҳафт кӯҳанд, ки зан бар онҳо нишастааст. Ва ҳафт подшоҳ ҳастанд: панҷ афтодаанд, ва яке ҳаст, ва дигаре ҳанӯз наомадааст; ва ҳангоме ки биёяд, бояд муддати кӯтоҳе бимонад. Ва ҳайвоне ки буд, ва нест, ҳамон ҳаштум аст, ва аз ҷумлаи он ҳафт аст, ва ба ҳалокат меравад. Ваҳй 17:9–11.

Интиҳоботи дуздидашудаи соли 2020 як интиҳоботро ҳамчун нишонаи роҳии нубувват муайян намуд. Шоҳиди дуввуми ин воқеият дар Президенти Картер аст. Рейган нахустини он президентҳое буд, ки ба Трамп мебаранд, то вай ҳаштум гардад, ки аз миёни он ҳафт аст, зеро ӯ сурати Румро ташкил медиҳад. Рейган аввалини силсилаи ҳашт президент аз замони охир дар соли 1989 буд. Соли 1989 дар Дониёл боби ёздаҳ, оятҳои 1 то 4, иҷро гардид, ва он шаҳодати сарватмандтарин президентро пеш мегузорад. Пеш аз Рейган бадтарин Президент дар таърих то ҳамон вақт буд. Картер мансабро тарк кард, дар ҳоле ки бухрони Ислон ҳалношуда боқӣ монд. Пас аз чиҳилу ҳафт сол, Трамп акнун мушкилро ҳал мекунад, ки Демократ Картер барои Рейган боқӣ гузошта буд. Азбаски аввалин ва алфа, Рейган, як ҷумҳурихоҳ буд, ки ҷумҳурихоҳеро дар анҷом ва омега намунавор месохт, Трамп низ бояд бухрони Исломеро ба мерос мегирифт, ки аз ҷониби президенти пешини демократ ба вучуд оварда шуда буд, ки бо зарурати нубувватӣ бояд то он замон бадтарин президент дар таърих мебуд. Обама, албатта, ҳамаи он хусусиятҳои нубувватиро иҷро кард, ва Байден низ чунин кард. Барои он ки Рейган намунаи охирин бошад, ӯ бояд на танҳо ҳаштум, балки шашумро низ намунавор месохт. Бо ин кор, Шери қабилаи Яҳудо бояд интиҳоботҳоро идора мекард, то пешрафти президентҳои ноқомро, ки дар ҳар ду ҳолат пеш аз Трамп омада буданд,

таъмин намояд. Интихоботҳо нишонаи роҳии нубувватанд, ва соли 2026 интихоботи миёнамӯҳлат барои президентест, ки ҳаштум аст ва аз миёни он ҳафт мебошад.

Хати дусаду панҷоҳсолаи Иёлотӣ Муттаҳида аз соли 1776 оғоз ёфта, дар соли 2026 ба анҷом мерасад. Хати дусаду панҷоҳсолаи соли 457 то милод дар соли 207 то милод, миёни оятҳои ёздаҳ ва понздаҳ, яъне миёни ҷангҳои Рафия ва Паниум, ба анҷом расид. Рафия ба таври нубувватӣ бо аҳди хатнаи Ҳастӣ 17 мувофиқ аст, ва Паниум ба таври нубувватӣ бо аҳди саду чилу чор ҳазор нафари Матто 16 мувофиқ аст. Соли 2026 бо соли 207 то милод мувофиқат мекунад, миёни оятҳои ёздаҳ ва понздаҳ — миёни Рафия ва Паниум, ки ҳамчунин миёни аҳди аввали Худо бо қавми баргузида ва аҳди охиринаи Худо бо қавми баргузида мебошад.

Хатҳои дусаду панҷоҳсолае, ки дар миёнаи соли 207 то м. ва соли 2026 ба поён мерасанд, бо хати дусаду панҷоҳсолаи таъкибот, ки ҳангоми сӯхтани шаҳри Рум дар соли 64 оғоз ёфт, мувофиқат мекунад. Аз ҳамон ҷо, ҳафт соли оғоҳӣ аз ҳалокати наздик, ба воситаи марде аҷиб, ба сокинони Ерусалим эълон карда шуд. Вақте ки соли ҳафтод фаро расид ва Ерусалим хароб гардид, калисои Худо пароканда шуд ва онҳо Инчилро ба тамоми ҷаҳон паҳн карданд. Дар ҳамон замоне ки калисои Эфсӯс паёми Пантикостии эҳёро эълон мекард, таъкиботе, ки бо калисои Смирно ифода мешавад, оғоз ёфт, зеро аз рӯйи зарурати нубувватӣ он ду калисо мебоист барои муддате ба таври мувозӣ ҷараён меёфтанд. Павлус роҳбари калисои нубувватии Эфсӯс буд, вале ӯ дар бораи ҳар ду таърих навиштааст.

Таъкиботҳо ва ранҷу мусибатҳое ки бар сари ман дар Антиёхия, Иқония ва Лустро омаданд; чӣ гуна таъкиботҳоро ман таҳаммул кардам, вале Худованд маро аз ҳамаи онҳо раҳой дод. Оре, ҳамаи онҳое ки меҳоянд дар Масеҳ Исои ҳаёти парҳезгорона ба сар баранд, таъкиб хоҳанд ёфт. 2 Тимотиюс 3:11, 12.

А.Т. Ҷонс давраи дусаду панҷоҳсоларо муайян мекунад, ки аз соли 64 оғоз ёфта, бо Фармони Милан дар соли 313 анҷом меёбад. Дар тӯли он солҳо таъкибот бар зидди халқи Худо аз ҷониби Руми бутпараст идома дошт, аммо паём ба калисои Смирно даҳ рӯзро муайян кардааст, ки саҳттарин таъкиботи ҳамон давраро намояндагӣ мекунад.

Аз он чизҳое, ки ҳоҳӣ кашид, ҳаросон мабош; инак, иблис баъзеро аз шумо ба зиндон хоҳад андохт, то ки озмуда шавед; ва даҳ рӯз мусибат хоҳед дошт: то ба марг вафодор бош, ва Ман ба ту тоҷи ҳаётро хоҳам дод. Ваҳй 2:10.

Он давраи таъкиботе, ки аз ҷониби Император Диоклетиан рамзӣ шудааст, даҳ сол идома дошт: аз соли 303 оғоз ёфта, дар соли 313 ба анҷом расид, замоне ки Император Константино Бузург ҳукмронӣ мекард, чунон ки ӯ ҳангоми аввалин қонуни якшанбе дар соли 321 низ ҳукмрон буд, ва ҳангоме ки ӯ дар соли 330 Румро ба шарқ ва ғарб тақсим кард. Соли 313 ба таври нубувватӣ бо ақди никоҳи дипломатӣ дар Милан ишора гардида буд, вақте ки Император Константин (ҳокими Ғарб) издивочи хоҳари яктарафаи худ, Флавия Юлия Констансияро, бо Лициний — императоре, ки қисми шарқии (ё ба зудӣ шарқӣ мегардидаи) Империяи Румро идора мекард, тадбир намуд. Ин издивоҷ ба таври рамзӣ ҳангоме ба поён расид, ки Константин дар соли 330 подшоҳиро ба шарқ ва ғарб тақсим кард.

Давраи 250-солаи Нерон бо як давраи ҳафтсола оғоз мешавад, ки бо муҳосирае оғоз ва анҷом меёбад, ки анҷоми ҷаҳонро ба таври намунавӣ ифода мекунад. Дар поёни ин давра даҳ соли мушаххаси таъкибот вучуд дошт. Ин давра дар замони Эфсӯс оғоз ёфт, сипас таърихи Смирноро дар бар гирифт, то ба калисои созишкорои Константин, вақте ки калисои Пергамус дар соли 313 ба миён омад.

Он ҳафтаҳ сол аз 313 то 330 муодили худро дар таърихи Рафия ва Паниум меёбанд, ки дар он ҷо ҷанги соли 217 то милод ва ҷанги соли 200 то милодно ҳафтаҳ сол аз ҳам ҷудо мекунад. Дар ҷанги Рафия Птолемей пирӯз шуд, аммо ӯ то замони ҷанги Паниум аллакай даргузашта ва аз миён рафта буд. Бо вучуди ин, ӯ аз соли 221 то милод то соли 204 то милодно ҳафтаҳ сол ҳукмронӣ кард. Се хатти 250-сола, ки бо се шумораи ҳафтаҳ ба ҳам пайваستا шудаанд, баррасии онро ногузир месозанд, ки 313 бо 2026 мувофиқат мекунад.

313 гузариши равшане аз таъкибот ба созиш буд; бинобар ин, 313 ҳамчун рамзи тағйироте бо хусусияти муайяни нубувватӣ муайян мегардад, ки онро гузариш аз Смирно ба Пергамос тамсил мекард. Қадами аввал бо издивоҷи дипломатие муаррифӣ шуд, ки ҳафтаҳ сол баъд бо талоқ анҷом ёфт. Қадами дувум аввалин қонуни якшанбе буд. Илҳом ба мо ҳабар медиҳад, ки қонуни якшанбе пеш аз худ бо раванди тадриҷии қадам ба қадам пешомада мешавад, ки қонунҳои якшанберо дар бар мегирад, ки пеш аз он Қонуни якшанбе меоянд, ки ҳамчун маҷбур сохтани ту ба риояи якшанбе ва ҳамчунин таъкибот кардани ту барои риояи шанбеи рӯзи ҳафтуми Худо муайян шудааст.

«Агар хонанда бихоҳад василаҳоеро, ки дар муборизаи наздикулвукӯ ба кор бурда хоҳанд шуд, дарк намояд, бар ӯст, ки танҳо сабти он василаҳоеро пайгирӣ кунад, ки Рум дар асрҳои гузашта барои ҳамон мақсад ба кор бурдааст. Агар ӯ бихоҳад бидонад, ки папистҳо ва протестантҳо, чун муттаҳид шаванд, бо касоне ки ақоид ва таълимоти онҳоро рад мекунанд, чӣ гуна рафтор хоҳанд кард, бигзор рӯҳияро бубинад, ки Рум нисбат ба шанбе ва ҳомиёни он зоҳир намудааст.»

«Фармонҳои шоҳона, шӯроҳои умумӣ ва муқаррароти калисо, ки бо қудрати дунявӣ пуштибонӣ мешуданд, он марҳилаҳое буданд, ки ба воситаи онҳо иди бутпарастона ба мақоми иззат дар ҷаҳони масеҳӣ расид. Аввалин тадбири оммавие, ки риояи рӯзи якшанbero ҳатмӣ мегардонд, қонуне буд, ки Константин қабул кард. (A.D. 321.) Ин фармон аз сокинони шаҳрҳо талаб мекард, ки дар «рӯзи муҳташами офтоб» истироҳат намоянд, аммо ба сокинони деҳот иҷозат медод, ки ба корҳои кишоварзии худ идома диҳанд. Ҳарчанд дар асл қонуни бутпарастона буд, пас аз он ки император ба таври зоҳирӣ масеҳиятро пазируфт, он аз ҷониби ӯ ба иҷро дароварда шуд». The Great Controversy, 573, 574.

Фармони Милан дар соли 313 он «фармони шоҳона» буд, ки баъди он «шӯроҳои умумӣ ва оинномаҳои калисой, ки бо қудрати дунявӣ дастгирӣ мешуданд, қадамҳо буданд.» Инҳо қадамҳои пайдарпайе буданд, ки ба аввалин қонуни якшанбе дар соли 321 оварда расониданд. Яке аз он қадамҳо «оинномаҳои калисой» мебошад, монанди риояи якшанбе, ки «бо қудрати дунявӣ дастгирӣ мешуданд.» Давраи соли 1888 як силсила қонунҳои якшанbero муайян мекунад, ки аз ҷониби сенатор Блэр ба Сенат пешниҳод шуданд, аммо ба

ҳеч ҷо нарасиданд; вале дар ҳамон таърих чандин иёлот қонунҳои якшанбеи аз ҷониби иёлот иҷрошавандаро қабул мекарданд. Ин ду шохид соли 313-ро ҳамчун як аломати роҳ муайян мекунад, ки дар он «фармонҳои шохона», монанди як фармони иҷроия, гузаришро дар таърихи ҳайвони замин нишон медиҳанд, ки таъин шудааст мисли аждаҳо сухан гӯяд.

Ҳангоме ки Иёлоти Муттаҳида чун аждаҳо сухан мегӯяд, он ҳамчун подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас ба анҷом мерасад, ва инро бо ҳамон гуна сухан гуфтан ба ҷо меорад, ки дар оғози ҳукмронии худ ҳамчун подшоҳии шашум гуфта буд. Дар соли 1798, Иёлоти Муттаҳида Қонунҳои «Alien and Sedition»-ро қабул кард, ки намунаи пешакии қонуни якшанбе буданд. Қонунҳои «Alien and Sedition»-и соли 1798 қадами сеюми аз се қадам буданд, ки дар соли 1776 бо Эъломиаи Истиқлолият оғоз ёфта, баъдан бо Конститутсия дар соли 1789 идома ёфтанд. Ин се қадам бо солҳои 313, 321 ва 330 мутобиқат доранд.

1776, 1789 ва 1798 ҳама амалҳои буданд, ки ҳамчун сухан гуфтан муайян мешаванд, зеро илҳом ба мо мефаҳмонад, ки «сухан гуфтани миллат амали мақомоти қонунгузор ва судии он аст». 313, 321 ва 330 ҳама нишонаҳои роҳе мебошанд, ки бо Константино Бузург алоқаманданд. Поёни Исроили қадимаи ҳарфӣ, ҳам подшоҳии шимолӣ ва ҳам ҷанубӣ, ҳамчун талоқ рамзгузорӣ шудааст, ки ҳамин чизро 330 ифода менамояд. Талоқи миёни шарқ ва ғарб дар издивоҷе, ки ҳабдаҳ сол пештар, дар издивоҷи Фармони Милан оғоз ёфта буд. Дар қонуни якшанбе Иёлоти Муттаҳида ҷоми замони имтиҳонии худро пур хоҳад кард ва аз Худо нисбат ба мақсади пешгӯёнаи худ талоқ дода хоҳад шуд, чунон ки онро замини ҷористаи аз шир ва асал барои Исроили қадима намуна мегардонад. Илҳом мегӯяд, ки иртидоди миллӣ аз паси ҳаробии миллӣ меояд. Ин ҳангоме рӯй медиҳад, ки Худо замини ҷалолмандро талоқ медиҳад, чунон ки соли 330 онро ифода мекунад. Аз издивоҷи 313 то нахустин дар як силсилаи қонунҳои якшанбеи рӯ ба шиддат дар 321 то талоқи 330. 1776 бо 313 мутобиқат мекунад, ва 1789 бо 321 мутобиқат мекунад ва 1798 бо 330 мутобиқат мекунад.

330 ҳамчунин иҷрошавии 360 сол аз ҷанги Аксиум дар соли 31 то м. мебошад. Аксиум монетаи сеюми Рум буд ва аз ин рӯ қонуни якшанберо намудагӣ мекунад, ки дар он Руми муосир монетаҳои дуум ва сеюми худро мағлуб месозад. Дар аломати роҳии 330 ҷанги Паний ба ҷанги Аксиум ҳамроҳ мешавад. Ҷанги Рафия дар соли 217 то м. бо ҷанги Украина дар соли 2014 мутобиқат мекунад; сипас дар соли 2015 Трамп нахустин маъракаи президентии худро оғоз намуд; дар соли 2020 ҳар ду шохӣ ҳайвони заминӣ кушта шуданд; дар соли 2023 ҳар дуи онҳо эҳё гардиданд. Дар соли 2024 озмоиши асосӣ оғоз ёфт ва дар соли 2025 иттиҳоди нубувватии президенти ҳаштум ва ҳамтои папавии ӯ бо маросимҳои мутақобили савгандёдкунии онҳо нишонгузорӣ гардид.

Мо ин чизҳоро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.